

ΕΡΩΜΗΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουθέρο πάει πρώτα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' Έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εϊθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γράκαθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Πά τ ά ξένα έμωσ μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εϊμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο εϊκοσάφραγκα, κι' έπος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη κι' εϊκοστή Φλεβάρη
κι' ή γυναίκες 'στό ποδάρι.

Πούντος πεντακόσα κι' ένα,
κι' όλο λόγια σχαμένα.

Πανεπιστημιακά κι' ή φοιτήτρια Ροκκ.

ή γυναίκεϊον θριαμβον κυττάω μετά τρέμου
'στά λάλα μας εϊδάση,
αι μακαρίζω τρεις φοραϊς αυτόν τόν Οικόνόμου,
όστις καθώς έγράφη
πό σκωτίων διαθερών εϊούλησε σορίαν
'έϊκινησε τήν γλώσσασ μας εϊς λόγων εϊστροφίαν.
Πίρ αύτό και σύ, Ροκκ, σκιρτάς μετά τών άλλων
διά κραυγών έξάλλων,
κι' όρόμο πέρν' ή γλώσσα σου και όός του κόβει ράβει
αι τήν παρθένου σου ψυχήν τό μένος τήν άνάθει,
'όλοι παραξενεύονται πώς σύ κορίτσι πρξίμμα
εϊ φοιτητάς άρσενικούς δημηγορείς άντάμα.

ής 'Αμαζόνιασ παλαιάσ τελεείσ γενναίων φόρον,
της μήνησ των ένθύμων,
αι πηλαλείσ 'στ' 'Ανάκτορα κι' από τών 'Ανακτόρων
εις τό Πανεπιστήμιον,
'έκ τών εϊδράων της Σχολής κι' από τών Προπυλαίων
αρενονίζεις κερσυνούς κατά τών 'Αγελείων.

Βρόντα, φοιτήτρια Ροκκ, και μάχιμος προχώρει
νά θριαμβεύση πξά κι' εϊδώ τό δόλο μισοφορί.
Χειροκροτεί τούς λόγους σου τό Φλογερό Καμίνο
και λένε μερικαι
πώς ό κριμός ποδόγυρου όργήγορα θά γίνη
σημαία ένθική.

Σέ χαιρετούν περίτρομα κι' αγάλματα προγόνων,
πού 'στών σορίαν άλλοτε περιφανείς ήρίστευαν,
και βλέπουσ ένσαρκούμενον τό θαύμα των αίωνων,
πού κι' όνειρο νά τββλεπαν ποτέ δέν θά τό 'πίστευαν.

Τήν δέ πατριδα της χαράς τήν κυριείας μίθη
κι' ούδέ τήν τρώγει συμφορών ή θλίψις ή κρυφία,
όταν ιδή πώς άρθονοσ κι' άθρα προσετιθή
εις τήν σορίαν των άνδρών κι' ή θηλυκή σορία,
και λέγει ε'πίρασαν κειροί 'Ανάττικαι και σόλοικαι,
τώρα σορία όσο λογίων θά με λαιπήν μπόλικη.

Και κραιραμένη κι' άναυδοσ εκ του πολλού καμμάτου
εϊξ ύψους θεωρεί
πώς κι' ή γυναίκες έγιναν περι διά γραμματόσ
και χάσαι κι' άπορεί,

και κάποτε μονάχη της πήρ νεύο σάστο λίγει
και φλίγεται και φλίγει.

Βλέπω 'μπροστά μου νεαράς κι' άκμαίας 'Αμαζόννας
εις ίππους αλλόποδας με καταχρύσους ζώνας,
καθώς έκιναν τās κλεινάς λησμονημίνων χρόνων,
πού παρά τόν Θεμίδοντα κατόικον ποταμών
κι' έμάχοντο πρὸς στρατίαν τών πάλοι Μακεδόνων
και τῶσαν ηξιώθησαν τροπικίων και τιμών.

Είς τὸ πτερό σγκόνονται τὰ νέα θηλυκά
και παραιτοῦν τήν ρόκα των και τρίχουν 'στήν Ροκά,
και κράνος τῆς φοροῦν βαρῦ και τῆς Ζάν Ντάκι τόν θώρακα
και σπρώχνονται τριγύρω τῆς και βγαζόνουν τόν κόρρακα,
κι' έγω φρενήρης κι' άγριος παράτοια πετῶ
κοντὰ 'στήν νέαν Λακκαϊναν, κοντὰ 'στήν Λαμπιτῶ.

Μί θάρρος 'Αμαζόνειον κάθε σσηφ κορδόνεται
κι' ὁ Πρύτανις περίφοβος 'στὸ σπήτι τὸ κλειδόνεται,
μυθὲ τοῦ διου Πλάτωνος ἀκούεις τὸν Γοργίαν,
μυθὲ 'στὰ Φρονιστήρια γραμματικῶς ἀγώνας,
ὁ δὲ Πολίτης, έντριβῆς εἰς τήν μυθολογίαν,
βλέπει 'μπροστά του ζωντανῶς τὸν μύθον τῆς Γοργίας,
και ροθνηθεῖ ὡς φαίνεται νὰ μὴ τοῦ κένουν μπλόκο
φύγειν σταυροκοπούμενος χωρὶς νὰ βγαλῆ μάκο.

Ὡς τίγρεις ὠρούμεναι ὁρμῶν 'στὸν Καρολίδη,
κι' εἰς έναν νέον γίγαντα, εἰς τὸν Εὐαγγελίδη,
πού χειρισμάτα πολλὰ κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ στέλλει
εἰς μέρος τοῦ φιλάτου του κυρίου Κουτσοβίλη.

'Ἐξέπληρώθησαν κι' ἡμῶν και τῆς Παρρέν εἰς πόθοι,
ὁ ἢ θεόπνευστος Ζάν Ντάκι εἰς σὰς μεταμψυχῶθη,
και τροπαιούχος βλέπουν σπριγώσας φοιτητριάς
κι' ἀρσενικάς κυρίας,
και τέλος ἐξεπύρωσαν πρὸς δόξαν μας κι' ἔδω
γυναίκες τῆς 'Αμερικῆς και τοῦ Κολοραδό.

Τσακίζεται παντὸς σοφοῦ τὸ σεβαστὸ καλεμι,
πολεμικῶς ποδούγρος τοῦς ἔκοψε τὸν βῆχα,
κι' ὁ Σπύρος Λάμπρος τῆχασε, μὰ κι' ὁ Σερτίλος τρίμει
μῆπως τὰ γίνεμα πούβγαλε τοῦ βγάλουν τρίχα τρίχα.

Ὁ Μιστριώτης μονάχὸ τὸ στήθος του προτάσσει
και με γυναίκα συμμαχεῖ κι' ἀμειλικτος πατάσσει,
κι' ὅσταν μὲν ὁ Νέρκισσος μας λέγη Μιστριώτης
τὰ στήθη τάλαθαστρίνα πῶς ἄφοβος προτείνει,
βλέπει τὸ πρῆγμα φυσικὸν ἢ φλογερὰ νεότης
κι' οὐδὲ παραξενεύεται τὸ Φλογερὸ Καμῖν.

'Ἄλλ' ὅταν περιδούστηθῃ νεανὶς και κυρία
φωνάξῃ πῶς τὸ στήθος τῆς προτείνει τὸ φορῆζο,
ὅλους μεγάλους θαυμασμοὺς κατέγει κι' ἀπορία
κι' εἶναι τὸ πρῆγμα τολμηρὸν κι' ὀλίγον τὴ σκαμπρῶζο.

B'.

"Ἐτσι λαλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τῶν Προσφυλίων
βρυχώμενος ὡς λίων :
«Εἶναι καιρὸς ν' ἀνατραπῶν τῆς φύσεως εἰ νόμοι,
παντοῦ τὰ γίγη σεβαστῆ τῶν γυναικῶν ἢ γνῶμη,
ἔμπρὸς εἰς τὸν ποδούγρο γονατιστὴ νὰ πίσωμι
και σὰν τὸν Σαρδανάπαλο ρουστάνη νὰ φορίσωμι.

«Ἄς γίγη πλέον ἀνδρική κι' ἡ γυναικεία φύσις
κι' ἄς καρφωθῆ σὰν Προμηθεὺς ἐπάνω τοῦ Καυκάσου,
και σὺ, κυρία Φασουλῆ, τὸ σπήτι σου ν' ἀφήσης
και πᾶρ' εὐθεῖ τὰ ρούχα μου και δὸς μου τὰ 'δικά σου.

«Μεγάλην τρίφω κατ' αὐτὰς πρὸς τὸ ρουστάνη κλίσιν
κι' ἀρχίζω νὰ σιγαίνωμαι τήν ἀνδρικήν μου φύσιν.
Νὰ και μελάνη μὲς σ' αὐτὸ τὴν πίνω μου νὰ δάρης
και τὸν Ρωμῆὸ νὰ γράψης.
Γιὰ σίνα πνεῦμα τοῦ λοιποῦ, γιὰ με παχιά βλακεία
και μόδες κι' ἐνασχόλησις εἰς λούσα γυναικεία.

'Ἀπιστευτος μεταβολῆ και θαύματα μεγάλα...
βλέπω τὰ στήθη τῶν ἀνδρῶν νὰ κατεβάσουν γάλα,
εἰς τὰ καλά καθούμενα παρατηρῶ πῶς πρῆσκονται,
πῶς εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν εὐρίσκονται,
πῶς πᾶν 'στὰ κρεβάτια των λεγώναις νὰ καθίσουν
και τρίχουν μᾶμια θηλυκῶ γιὰ νὰ τοὺς ξεγανήσουν.

'Ἀνατροπῆ τῆς φύσεως, ἀλλάξανε τὰ γούστα,
κι' ἔγω με κόστω, με κορεῖ, ποδούγρο και ρούστα
πίνω τὴ λάτρα του σπητιοῦ και τῆς μικροδουλειῆς,
ἢ δὲ κυρία Φασουλῆ σπᾶνει τὸμπρελίνο
και δὸς του ἔζλο τραντακτὸ και κατακεφαλαίαις,
κι' ἔγω 'μπροστά τῆς ἄφρονος τῆς γυνάτα μου κλίνω.

'Ἀνέταξε τῶν γυναικῶν ἡ γαῦρος Βασιλεία
και τῶν ἀνδρῶν κατίπεσαν τὰ πρῶτα μεγαλεία.
Μηδὲ 'στὸ Κοινοβούλιον ἀκούε ἀνδρῶς μιλῆ,
παντοῦ γυναίκας ἀπαντῶ πανσόφους κι' ἠρωιδας,
κι' ἔγω μῆξ νεῖς κλώσασα μου ταῖω τὰ πουλιὰ
κι' ἔχω τὰ τοῖσιμα τῶν παιδιῶν ὡς μόνιας μου φρονιτάς.

'Ἐμπρὸς των φόρον θαυμασμοῦ καθίνας ἄς πληρώσῃ,
κίψετε τὸν αὐχίνα σας βοβοὶ και κεχνηότες,
κι' ἂν ὅπου πετινοῖ πολλοὶ ἀργῆ νὰ ξεμειρώσῃ
σκεφθῆτε πᾶ τί γίνεται σὰν κακαρίζουν κότασις.

'Ἐμπρὸς !... ἄς δρᾶξῃ καθημέτῃ τῆς 'Αθηνᾶς τὸ δέρι
κι' ἴσως τὸ μέλλον κρέμεται 'στὸ φαγομοσοφῆρι.
Κι' ἡ κοιμισμένη μου ψυχὴ ἀμείως ξεμωτάζει
σὰν ὅτῃ πῶς γάλα ζεῖδωρον μαθήσεως βασιτάζει
ὁ κόρρος καθημέτῃ
σημερινῆς Ρωμῆας.

Χαίρε λοιπόν, φοιτήτρια, προστάτις μας γενού,
 κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀναβρασμὸν τοῦ κράτους τὸν μεγάλου
 νῆα προφήτις Σιβύλλα πρὸς ἔλους μας φανοῦ
 καθὼς τῆς Ἄρκης ἢ Σειρῆν 'στὸν Κάρολον τῶν Γάλλων,
 κι' ἄς λάμψη χάλυψι φονικὸς καὶ περικεφαλαία
 κι' ἄς καταπίσῃ τιμωρὸς ἡ χεὶρ ἡ ρωμαλεία.

Δώσε 'στὴν χειραφέτησιν τὴν ᾄθῃαι τὴν πρώτην,
 παίξε Σωτῆρος πρόσωπον καὶ λυτρωτοῦ ἡμῶν,
 καὶ τρέχε μὲ τοὺς φοιτητὰς καὶ μὲ τὸν Μιστριώτην,
 τὸν χαριότατον Ζῶν Ντάρκ τοῦ Πανεπιστημίου.

Βγάξω κι' ἐγὼ τὸν σβέρκο μου γι' αὐτὸν τὸν Οἰκονόμου
 χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω,
 κι' ἐγὼ κατὰ τῆς παύσεως καταμεσῆς τοῦ δρόμου
 μονάχος μου σφιρίζω.

Νεότης, ὅπου φλιγέσαι τὰ πάντα ν' ἀνατρέψῃς,
 γιὰ τὸν παυθέντ' ἄς δράμωμεν 'στῆς παύσεως τὸν μπόγια,
 κι' ἐν ὁ παυθεὶς λογοκλοπῇ μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις...
 ἄλλοι συφρῶνουν χρήματα κι' αὐτὸς συφρῶναι λόγια.

Ἄς φρικιοῦν τῆς Δύσεως σαχλαὶ καλαμαράδες,
 κι' ἀφοῦ τὸ κράτος ἔζησε μὲ δανεικοὺς παράδες,
 καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἄς ζήσῃ φτωχικῶς
 μὲ λόγια δανεικᾶ.

Οὐδὲ σμιρύνεται γι' αὐτὸ ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος,
 οὐδ' ἡ σοφία τῶν σοφῶν τῆς ἱερᾶς Παλλάδος.

Κατὰ τῆς παύσεως αὐτῆς καθένας ἄς λαλήσῃ
 καὶ τὸ Πανδιδακτῆριον διὰ παντός ἄς κλείσῃ,
 ἀφοῦ τοιοῦτον ἔπασσαν συφρῆστοῖν φωστῆρα
 κι' ἀπίμειναν τὰ γράμματα πεντάρρανα καὶ στέιρα.

Ἐλθέ, νεότης, μετ' ἡμοῦ... πρὸς τὸ Παλάτι τρέχετε
 κι' αὐτὸ τοὺς πάντας δέχεται.

Κανέν' ἀπὸ τῆς σκάλας που ποτὶ δὲν κατεβάζει
 κι' ἔχομεν Βασιλεία,
 ὅπου δὲν θίλει πώποτε κακὴ καρδιά νὰ βαῖξῃ
 κι' ἡ φίλη νεολαία,
 κι' εἰς ἔλους προσηνίστατος δὲν κάνει τὸν βαρὺ
 καὶ πρὸς ἡμᾶς χαμουργεῖ καὶ σὰς παρηγορεῖ.

Θέλω κι' ἄλλα νὰ σὰς πῶ
 ἰπειοῦ σὰς ἀγαπῶ,
 ὅμως ἔσθαισιν ἀγῶν
 σωτηρίων ἐλλογῶν,
 κι' ἐγὼ τώρα δίχως ἄλλο
 κάλπην σκίπτομαι νὰ βάλω.

Εἰς τὴν θύελλαν αὐτὴν
 καὶ τὰς ψήφους σὰς γυρεύω,
 κι' ἂν μὲ ἔσῃτε Βουλευτὴν
 παρευθὶς Καθηγητὴν
 τὸν παυθέντ' ἀναγορεύω.

Κι' ὅπου ἔδω καλαμαρᾶ
 νὰ μὴν κλίθῃ φανερά

μήτε κι' ένα λόγο ξένο
κλάφεται φον τὸν καυμένο.
Θά τὸν παύ' ὡς πρῶτον βλάκα,
ποῦ δὲν ξερί τὴν ἀμάκκ.

Τότε ζύνισμα τῆς μοῦρης
τούτου τοῦ σοροῦ κι' ἔκλειου,
καὶ τὰ μοσφιῆς καὶ σεκούρις
τοῦ Σμετίλου τοῦ Λατίνου,
ἂν δὲν πᾶχη σουρωμένη,
τρὶς ἀλοί των κι' ὠμίεινα.

Σκόνη θά γενοῦν καὶ σάκκη
νάβηγ τῆς καρῆς μου τάκτι.

Τότε γνώσις, τότε φῶς,
καὶ ποτὶ κανεὶ σοφῆς
σοβαροῦ Φροντιστηρίου
ὅπως τώρα δὲν θά μπεινῆ
ἴστων γραμμάτων τὰ τιμένη
ὡς εἰς τόπον ἔμπορίου.

Ὅπως ὅπως θά πληρώσω
κενὰ ἔδρας καὶ γαστέρας
γὰ χατῆρι σου, νεότης,
καὶ πρὸς σὲ θ' ἀριερώσω
τῆς ζωῆς μου τὰς ἡμέρας
ὡς ὁ ὄρακος Μιστριώτης.

Μὰ τὰ δόντια μου βὰ τριζῶ
ἀριστεῖς θὰ σὰς κηρῶς,
καὶ τὴν πρόδον θὰ βρέπω
μὲ νεάζουσαν καρδίαν,
καὶ θερμῶς θὰ σὰς προτρέπω
πρὸς συχὴν φυγοσπουδίαν.

Ὅλων θά κυρτώσ' ἡ ράχη
μὲ τὸ βάρος τῶν γραμμάτων,
κι' ἔμπροστά μέσ τσῶλα νάχη
κάθε Σενοφῶν καὶ Πλάτων.

Βουλευτὴν ψηφιστέ με
καὶ ἴσ'τὰ μοῦτρα φτύσετέ με,
ἂν τοὺς λογαλέτους πάντας
δὲν τιμῶσω μ' ἀνδριάντας,
κι' ἀφιλότιμος ἂν μείνω
κι' ἕνα ζαφνικὸ πρῶτ
ἀνδρίας κι' ἔγω δὲν γίνω
δεξιὰ τοῦ Κοραῖ.

(Τοιαῦτα προσεφώνησεν ὁ Φασουλῆς σοφᾶ
καὶ δόστρηφ κρυφᾶ,
προτῶ κανεὶ τὸν συγαρῆ ἀπ' τὸνα κι' ἄλλο φίλο,
γιατὶ πολὺ φοβήθηκε νὰ μὴ δουλέψῃ ξύλο.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σάντος.

Φ.—Εἶδες τὰ κίεφαλο κορμί, βρὶ Περικλῆ κεράλα,
αὐτὸ ποῦ βρῆκαν γχιε προχθις εἰς τὴν Λειψκουτάλα ;

Π.—Τὼδα μὲ φρίκην, Φασουλῆ, κι' εὐθὺς ἔπισθοχώρησα...

Φ.— Τὸν εἶδες ; τὸν ἰγνώρισες ; . . .

Π.— Ἀμῖως τὸν ἰγνώρισκα.

Βεβῆσις εἶναι σκελετὸς ἀνθρώπινος ὁ τάλας,
παρληθρῆβις ἀκίεφαλος ἐκ τῆς Λειψκουτάλας,
ἀδίκως δὲ σκετίζεσαι μὲ τόσας ἀνακρίσεις
ἡ κεραλὴ τῆς Θιμίως, ἀνοικτοματάς πρῶτης,
κι' ἂν τὸν κυτᾶξῃς, Φασουλῆ, καὶ σὺ θὰ συμκωνῆσῃς
πὺς εἶτε Γρήνης λίγεται, Κωστής καὶ Παναγιώτης,
εἰς συγγρηδὸν μας ἀνθρώπων ὁ σκελετὸς ἀνῆκει
καὶ θὰ σὲ πιάσῃ φρίκη.

Φ.—Κι' ἐγὼ, καυμένο Περικλῆ, δὲν εἶμαι ἴσ'τὰ σωσά με
γιατὶ προχθις δὲν ξέρω πὺς μεῦ φάνηκε ἔμπροστά με
πὺς εἶδ' ἀκίεφαλο κορμί, κι' ἔπῃγα πρὸς τὰ πίσω,
ἀλλ' ὕστερα προχώρησα ποὺς εἶναι νὰ γνωρίσω.

Τρέμων τὸν ἔψηλαρησα... ἐμῆρις σπουδῆ
κι' εἶχε σὶ μὰ κοιμῶτρησα Ἰλῆας ξερὸ κλαδί,
ἀκόμη μὲς ἴσ'τὸ σῆθος τοῦ ἐκόχλαξε φωτιά,
ἰερούσκωναν κι' ἡ τσέπαις του γεμάταις μὲ χαρτιά,
πρὸ πάντων ἀπὸ σχίδια σοφᾶ συνουσιασῶν
κι' ἀρχαία περισεύματα Προϋπολογισμῶν,
μεταρρηθμισις θανατασᾶς κι' ἀναδιεργωνῶσις,
καὶ σὰν κορμὸς ἔστικετο πρησιμένος ἀπὸ γνώσις.

Τὸν ψηλαρῶ καὶ δεῦτερον, κι' ἰληγγιὼ καὶ φρίττω
ἔμπροσ' ἴσ'τὸ φάσμα τῆς σπουδῆς καὶ τῶσαν κενιφῶσαν...
σὰν Μακεδῶν Ἀλέξανδρος ἰεραίνετο πὺς ἴτο,
σὰν Καίσαρ, σὰν Πομπήιος, σὰν ὅ,τι θίλις πῆς του.

Μεγάλος κόσμος καὶ μικρὸς ἰεραβῆναι κοντά του,
ἀλλὰ καθὼς κατῆντης κανεὶ δὲν τὸν ἰγνώρις,
μηδὲ γὰρ τὸ περίσευμα καὶ τάλλα θανατά τῶ
παιθνας κι' ὕμνος Δελφικὸς κανεὶ θανατοβόρξες,
κι' ἐγὼ σακρῶζων Ἰεγα πρὸς ἕνα κι' ἄλλον φίλον :
εἰτὸν ἀκτυλῶν σου θις εἶδ' ἴσ'τους τύπους τῶσαν ἴλων
κι' ἂν οὗτος εἶναι λέγε με ὁ γίγας τὸν συγγρηδῶν,
ὁ καταλῶν τὸν κῶν ὡς ποῦ νὰ πῆς κρημνῶι
καὶ τούτων ἀνοικοδομῶν εἰς τρεῖς ἡμέρας μὲν
χωρὶς κανίνα ἔξοδο μηδὲ γιὰ κεραμῶι.

Κι' ἐνὸς κορμὸς ἀκίεφαλος ἐκύνταξά πὺς ἴτο
ἐκ τῆς πολλῆς τρημάρας μου, βρὶ Περικλῆ, μ' ἔβῆνη
πὺς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βιαίως ἐκινεῖτο
σὰν νάθειε συνουσιασμοῦ Βουλευτικῶς νὰ κῆνη,
κι' ἐγὼ τὸν πρῶτον Καίσαρα προσβλέπων τὸν Καίσαρῶν,
ποῦ τώρα ρίπεται τροφὴ ἴσ'τὰ στόματα τῶν γλᾶρων,
μονάχος ὑπετραίλιας νὰ μὴ μ' ἀκούσουν κι' ἄλλοι :
« εἰ κῆμα ποῦμεναι κι' αὐτὸς κορμὶ χωρὶς κεράλι. »
Κι' ἐνόμισα γιὰ μὴ στήρηθαι πὺς κῆτι τι μὲ πνίγει
κι' ἀκίεφαλα φαντάσματα μ' ἐκὺλωσαν φρικτά,
καὶ τὸ ξερὸ τσερβίλο μου θερροῦσα πὺς θὰ φύγη
καὶ μὲ τὰ δῶτὰ χίρις μου τὸ κῆρῆσνα σφικτά,
ἀλλοῶς κι' ἐμὲν ἀκίεφαλον θὰ μ' ἔβλεπες κοντά σου
καὶ τότε πᾶ γιὰ σίγουρα δὲν θέξουν ἴσ'τὰ σωσά σου,
καὶ δημοσίως θᾶλλεγες καὶ μόνος σου καὶ μ' ἄλλους
πὺς διατρέγομεν καιροῦς κι' ἡμέρας ἀκίεφαλους,
καὶ μήτε θᾶβρισκες ποτὶ ἴσ'την γῆν τῆς Ρωμησοῦνης
σὰν τὸ ἴκῶ μευ κῆκικλο καταραπακῆρις νὰ δίνης.
Π.—Μὰ θέμεναι τοῦλάχιστον ἡ ράχη σου, σαλιάρη,
καὶ γυρίσῃ τὴν γιὰ νὰ φῆς τὸ τακτικὸ σπιλάρι.

Ὁ Χρηστος Ζαβακόπουλος, ποῦ τὸν κοσμεῖ νεότης
μακρᾶς μελίτης καὶ σπουδῆς καὶ μύθων συνῶν,
ἀνηγερῆθη κατ' αὐτὰς Ἀσκληπιάδης πρῶτης
λίαν καλῶς ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων του τυχῶν.